

	Bladz.
De oproep tot lof	161
De reden tot lof.	173
Lof- en gelofte-offer	182
De bekeering der heidenen.	196
De gasten onderscheiden.	206
Een godgewijd zaad	216
Gods gerechtigheid door het zaad des Heeren aan het nageslacht verkondigd	224

VOORREDE.

Als wij over de Messiaansche profetieën in het Oude Testament spreken, kunnen wij deze in ruimer en in enger zin verstaan. In ruimer zin denken wij daarbij aan al de verwachtingen, die in Israël aangaande de toekomst gekoesterd werden, en die schier op iedere bladzijde van het Oude Testament duidelijk worden uitgesproken of stilzwijgend worden ondersteld. Wonderlijk is het, hoe Israël in de toekomst heeft geleefd! Zeker, het verledene wordt niet vergeten; het moet verteld worden aan de kinderen en de kindskinderen; de historische boeken nemen eene breede plaats in onder de geschriften des Ouden Testaments; aan de geschiedenis ontleenen de psalmisten menigmaal de stof voor hun lied; en de profeten brengen telkens aan hun volk de dagen vandoord in herinnering. Maar in dat verleden is toch weer niet van belang al wat er met Israël gebeurd is, zonder meer; de geschiedenis van Israëls volk is geen aaneengeschakeld verhaal van zijne lotgevallen; doch al de nadruk valt op het werk Gods, dat in het verleden onder

Israël tot stand is gebracht; zijne wonderen en zijne leidingen, zijne beproevingen en zijne uitreddingen, zijne gerichten en zijne verlossingen zijn de inhoud van Israëls historie; het is het verbond, met de vaderen opgericht en in stand gehouden van geslacht tot geslacht, dat als een gouden draad door Israëls geschiedenis loopt en de bijzondere gebeurtenissen aan elkander verbindt. En dat verbond, wortelend in het verleden, gehandhaafd in het heden, loopt door in de toekomst; het verleden wordt in het licht der toekomst gezien en de toekomst in het licht van het verleden verklaard. Zóó ongemerkt gaat het eene in het andere over, dat de tegenwoordige tijd er tusschen wegvalt. Het verbond legt het verledene aan de toekomst en de toekomst aan het verledene vast; wijl wortelend in de eeuwigheid, is het ook voor de eeuwigheid bestemd. God is niet een God der dooden, maar der levenden.

Daarom hebben de Messiaansche verwachtingen in ruimer zin dan ook tot inhoud, dat God zijn verbond bewaren en ten einde toe vervullen zal. Zijne beloften in het verleden zijn de gebeurtenissen der toekomst; ze zijn er niet de bloote aanduidingen, maar de beginselen, de kiemen, de voorbereidingen en afschaduwingen van; ze gaan er van zwanger, als de moeder van het kind, omdat ze Gods beloften zijn en zijn Woord eene kracht is, die altijd doet wat Hem behaagt. En al die beloften, op de menigvuldigste wijze, in de rijkste taal, met de schitterendste kleuren geteekend, komen hierop neer, dat

God ontwaken en opstaan zal en gerechtigheid zal oefenen naar den eisch van zijn Verbond. Gerechtigheid aan zijne vijanden, om ze te verdoen, maar gerechtigheid ook aan zijn volk, om hun de zonden te vergeven, om een nieuw hart en een nieuwen geest te scheppen in het binnenste van hen, en om hen in zijne inzettingen te doen wandelen.

Doch als deze beloften nu in de profetie nader worden uitgewerkt, dan ontwikkelen ze zich hoe langer hoe duidelijker in deze richting, dat ze niet in vervulling kunnen gaan dan door de bemiddeling van een Gezalfde, die als tusschen God en het volk intreedt. Had Israël in 't verleden niet al zijne voorrechten en zegeningen, ja, zeker aan God, maar middellijkerwijze ook aan zijne profeten en priesters en koningen te danken? Wat zou Israël zonder hen geweest zijn, en wat naam en plaats zou het zonder hen verkregen hebben in de geschiedenis der wereld? En al die mannen waren mannen des lijdens geweest. Ze waren allen in meerdere of mindere mate voor hun ambt door lijden geheiligd. Ze waren allen in den weg des lijdens voor hun volk ten zegen geweest. En dat gold voor alle vromen des Ouden Verbonds. Was de weg der goddeloozen niet voorspoed en vrede, en moesten mannen als Job en Asaph en Jeremia niet door vele verdrukkingen ingaan in het koninkrijk Gods? Ja, was Israël niet uit het harde diensthuis van Egypte verlost, en moest het niet door de eenzame en dorre woestijn in het land Kanaän ingaan? Zoo leerde de Geest van Christus, die in de profeten was, hen onderzoekende, verstaan het

lijden, dat op Christus komen zou en de heerlijkheid daarna volgende. Zoo werd hun zielsoog geopend voor de gestalte van Hem, die geen gedaante noch heerlijkheid had, maar door wiens hand het welbehagen des Heeren gelukkiglijk zou voortgaan. En zoo werden de Messiaansche profetieën in ruimer zin heengeleid naar en geconcentreerd in de Messiaansche profetieën in enger zin, in de belofte van Hem, die de Gezalfde Gods bij uitnemendheid zou zijn. Gelijk Israël in het verleden en heden niet als Gods volk gedacht kon worden zonder profeten en priesters en koningen, zoo kon en zoo zou het in de toekomst niet bestaan zonder den profeet, die als Mozes en toch meer dan Mozes zou wezen, zonder den priester, niet naar Aärons maar naar Melchizedeks ordening, zonder den koning, die Davids zoon en tevens Davids Heer zou zijn. En als het profetisch oog zoo ver doordringt, dat het, zij het ook nog altijd in nevelen, deze gestalte van den lijdenden knecht des Heeren ontwaart, dan valt soms op het hoogtepunt der profetie de Oudtestamentische zanger en ziener weg, en verplaatst hij ons in den geest aan den voet van het kruis.

En daar staan wij dan nu ook, wij, geloovigen des Nieuwen Testaments, die de vervulling hebben aanschouwd van de beloften des Ouden Verbonds. Het is ééne koninklijke wet, ééne goddelijke ordinantie, die in beide verbonden heerscht: de wet van het mysterie des lijdens. Toen en nu geen heerlijkheid dan door het lijden heen, geen kroon dan na het kruis, geen leven dan uit den dood. De

discipel is immers niet boven den meester, en de dienst-knecht niet boven den heer; zoo wij anders met Hem lijden, opdat wij ook met Hem verheerlijkt worden. Maar in de eenheid is er toch ook verschil. Toen was het lijden eene onderwijzing en voorbereiding van het lijden, dat op Christus komen zou; thans is het eene vervulling der overblijfselen van de verdrukkingen van Christus. Gelijk de geloovigen des Ouden Testaments naar Hem uitzagen, zien wij naar Hem terug. Maar hetzij wij met de Schriftuur des Ouden Verbonds naar Hem uitzien, of met die des Nieuwen Testaments naar Hem terugzien, wij zien ook altijd naar Hem op, want Hij is thans met eere en heerlijkheid gekroond, en als Hoogepriester-Koning gezeten aan de rechterhand van den troon der majesteit in de hemelen.

Aan de hand van Psalm XXII worden deze gedachten door Ds. J. Visser eenvoudig toegelicht en practisch toegepast. Mogen zijne overdenkingen van dezen psalm voor velen tot troost verstrekken en tot sterking des geloofs.

Amsterdam, Oct. 1912.

H. BAVINCK.